

Образование

Децата трудно се учат да работят заедно, когато са подредени един зад друг, виждат само гърбовете си и лицето на учителката.

СНИМКА: ИНТЕРНЕТ

МИЛЕНА ДИМИТРОВА

Класната стая на малките ученици - от първи до четвърти клас, да промени облика си, предлагат експерти.

В някои училища, например в столицата, това вече се практикува не само при малките, но и в горните класове. „При традиционната подредба на чиновете децата са с гръб един към друг и са принудени да вто-рачват поглед в учителя

си. Ако са наредени в кръг, това ще ги предразположи да работят заедно, да си обръщат внимание и да си помагат“, разясни основния мотив за исканата промяна Юрий Анджекарски, председател на сдружение „Професионален форум за образоването“, и бивш директор на 151-во училище. „Сега дори умните деца с добри знания не уметят да работят в екип. Причината е, че нямат опит с работа в група с поставе-

ОТ 1-ВИ ДО 4-ТИ КЛАС

СЛАГАТ ЧИНОВЕТЕ НА УЧЕНИЦИТЕ В КРЪГ

Така няма да гледат гърбовете си, ще се научат да работят като екип

на екипна задача“, допълва той.

Зони

Освен това класната стая трябва да се зонира. Създаването на различни пространства в учебната стая е практика в повечето европейски страни. Една част от нея е обособена за работа на малка група ученици с компютри. Друга част е оформена като библиотека на класа. Този кът може да се използва като място за съсредоточаване на дете, което не внимава и пречи на другите. Вместо буйното дете да се гони от часа, то може да се насочи от учителя да избере книга и да почете, докато се усъпокоя. На запад в класната

стая на децата има и творческата работилница. В нея малчуганите могат да рисуват, конструират, изрязват, да работят с глина и пластилин и изобщо да се забавляват и да развиват креативността си.

Промяна

За развитието на детето е по-важно в училището да се оценяват не грешките му, а постиженията, категоричен е Анджекарски. „Къде, ако не в училище, ученикът трябва да може да греши? От страхът да се греши идва и липсата на креативност и предприемчивост. Ученикът се страхува да рискува, за да не получи лоша оценка. Той мисли по следния начин: По-добре

нищо да не направя, отколкото да сгреша“, разяснява той. Стремежът на учениците да експериментират и да опитват сами да преоткриват известни истини, дори да грешат, трябва да се поощрява. Според Анджекарски това не би било възможно в условията на педагогика на хокането и забележките, а само в условията на педагогика на насърчаването и мотивирането.

Учебници

Промяна трябва да претърпят и учебниците, категорични са учители и директори. Сега те са като умалени енциклопедии, в които повечето изречения са дефиниции и предполагат единствено човек да се

информира и да заучава факти.

Готовите истини във вид на дефиниции приспиват учениците и предизвикват тяхната съпротива и бягство от час. „Ако ученикът има възможност да извърши информиран избор – да избира задачата, пътя и средствата за решаването ѝ, екипа си, той ще бъде мотивиран и ще се научава да взема решения, да поема отговорности, да разпределя ресурси и време. Тези качества не се развиват чрез четене на енциклопедия“, смята експертът. За развиващото им е необходимо друг тип педагогика – референтна (насочваща) педагогика. При нея педагогът насочва учениците, препоръчва източници на информация, дейности, подходи, предлага възможни решения и средства в диалог с децата, давайки им възможност да направят избор.